12/11/2020

Πέμπτη επέτειος ενθρονίσεως του Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης

Την 12η Νοεμβρίου 2020 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών κ. Χρυσόστομος εορτάζει την πέμπτη Επέτειο από την ανάληψη, με την ψήφο της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, της διαποιμάνσεως της Ιστορικής Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγών.

Η ενθρόνιση πραγματοποιήθηκε στις 12 Νοεμβρίου 2015 μέσα σε ενθουσιώδες πανηγυρικό κλίμα. Η υποδοχή έγινε μπροστά στην Κεντρική Πλατεία των Τρικάλων. Ακολούθησε λαοπληθής πομπή προς τόν Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου, όπου έλαβε χώρα η τελετή της Ενθρονίσεως.

Παρακολουθήστε την υποδοχή και την ενθρόνιση του Σεβασμιωτάτου:

Έκτοτε αναλώνει τον εαυτό του στη διακονία του ενεπιστευθέντος αυτώ περιουσίου λαού του Θεού αθόρυβα, πλην όμως δημιουργικά, καλύπτοντας όλες τις πτυχές της εκκλησιαστικής ζωής και δράσης.

Έχοντας κυριολεκτικά οργώσει την επαρχία των Τρικάλων όλα αυτά τα έτη ποιμαντορίας κατόρθωσε να αφουγκραστεί τα προβλήματα των κατοίκων της περιοχής και προσπάθεί να δώσει λύσεις στα ανακύπτοντα εκάστοτε προβλήματα.

Με την ευκαιρία αυτή παραθέτουμε ξανά τον Ενθρονιστήριο Λόγο του Σεβασμιωτάτου κ. Χρυσοστόμου:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, Σεπτέ Προκαθήμενε τῆς Ἁγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί Τοποτηρητά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν κ.κ. Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατε Γέροντα Μητροπολῖτα κ. κ. Ἀλέξιε,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Τίμιον Πρεσβυτέριον καί Χριστοῦ Διακονία,

Κύριοι Βουλευταί,

Κύριε Περιφερειάρχα,

Κύριε Ἀντιπεριφερειάρχα,

Ἐνδοξότατε στρατηγέ διοικητά τῆς 1ης στρατιᾶς

Ἐνδοξότατε ἀρχηγέ τῆς τακτικῆς Ἀεροπορίας

Κύριε Δήμαρχε Τρικκαίων,

Λοιποί Δήμαρχοι τοῦ τόπου μας,

Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, δικαστικῶν καί ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν,

Διακεκριμένοι προσκεκλημένοι,

Λαέ τοῦ Θεοῦ, πιστέ, περιούσιε καί εὐλογημένε,

«Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοί Κύριος ὁ Θεός. ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπί τόν λαόν αὐτοῦ, καί ἐπί τούς ὁσίους αὐτοῦ καί ἐπί τούς ἐπιστρέφοντας καρδίας ἐπ’ αὐτόν» (Ψαλμ. 84, 8). Μέ τήν φωνή τοῦ Ψαλμωδοῦ νά ἀκούγεται ἐν τοῖς ὠσί τῆς καρδίας μου ἔρχομαι σήμερα σ’ αὐτόν τόν εὐλογημένο τόπο, τόν ὁποῖο ἡ χάρις καί τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὅπως καί ἡ ἀγάπη καί ἡ εὐλογία τοῦ ἄχρι τοῦδε θεοφιλῶς, ἐπί τριάκοντας καί τέσσαρα ἔτη ποιμάναντος αὐτόν Μητροπολίτου κ. Ἀλεξίου, μέ ἔκαναν νά γνωρίσω, νά διακονήσω, νά ἀγαπήσω. Οὐδέποτε θά διέρχονταν ἀπό τήν σκέψη μου ἡ σημερινή εἰκόνα. Ὅταν πρωτοῆρθα ἐδῶ, κάνοντας ὑπακοή στήν πατρική ἀγάπη καί τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ γέροντός μου, ἐσκέφθην ὅτι γιά ὅσο θέλει ὁ Θεός, καθότι «δοῦλοι του ἐσμέν», θά διακονήσω τήν τοπική Ἐκκλησία καί αὐτούς τούς ἀνθρώπους. Καί πραγματικά, γρήγορα αἰσθάνθηκα αὐτόν τόν τόπο σπίτι μου, τόσο τούς ἀδελφούς καί συλλειτουργούς, ὅσο καί τόν εὐλογημένο λαό τοῦ Θεοῦ. Ἕναν λαό δημιουργικό. Δυναμικό. Μέ ἔμπνευση. Μέ διάθεση καινοτομίας. Ἕναν λαό πού ἀγαπᾶ τήν πνευματική ζωή. Φιλομόναχο καί φιλακόλουθο. Ἕναν λαό πού τά παιδιά του ζητοῦν τήν πρόοδο, τήν σπουδή, τήν δυναμική πρόσληψη τοῦ παρόντος, μέ σκοπό ἕνα καλύτερο μέλλον. Ἕναν λαό πού εἶναι εὐγενής. Καί τήν ἴδια στιγμή γνωρίζει νά ἀγαπᾶ τήν γῆ του. Νά ἱδρώνει σ’ αὐτήν. Νά παλεύει μέ τόν κόπο του νά σταθεῖ ὄρθιος καί νά ὑπερβεῖ τίς πολλές ἀντιξοότητες.

Καί νά, πού τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ δι’ ἐμέ ἔμελλε νά μοῦ δώσει αὐτή τήν ἀναπάντεχη εὐλογία. Μέ τήν ψῆφο καί τήν δοκιμασία τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἀποτελούντων τήν Σεπτή Ἱεραρχία τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά καταστῶ ἐπίσκοπος, ποιμήν καί πατέρας αὐτοῦ τοῦ τόπου καί τῶν ἀνθρώπων του. Νά καταστῶ ὁ φέρων παρά Θεοῦ τό μήνυμα τῆς εἰρήνης καί τῆς χρηστότητος. Καί νά συνεχίσω ἕνα ἔργο ζωῆς τοῦ γέροντός μου, παρά τόν ὁποῖον ἐμαθήτευσα, ἐδιδάχθηκα καί θά συνεχίσω να διδάσκομαι ἀπό τήν πεῖρα, τήν σοφία καί τήν ἀγάπη του. Νά συνεχίσω ἕνα ἔργο πρωτίστως πνευματικό, ἀλλά καί οἰκοδομητικό. Ἔργο εἰρήνης ἐν μέσω μιᾶς κοινωνίας ἡ ὁποία χρειάζεται τόν Θεό τῆς εἰρήνης, τόν πατέρα τῶν οἰκτιρμῶν καί τῆς καταλλαγῆς, ἀλλά καί ἔργο δημιουργίας, ὅπως ὁ σοφός καί πρᾶος Μητροπολίτης Ἀλέξιος μᾶς δίδαξε καί μᾶς διδάσκει μέ τό ἦθος καί τόν τρόπο του.

«Εἰρήνην ἐπί τόν λαόν αὐτοῦ». Αὐτή εἶναι κατ’ ἐμέ ἡ κύρια ἀποστολή μου. Εἰρήνη σημαίνει τήν βεβαιότητα τῶν καρδιῶν ὅτι Κύριος ὁ Θεός δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει. Ὁσοδήποτε δύσκολοι καί ἄν εἶναι οἱ καιροί τούς ὁποίους διερχόμεθα, τό χρέος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι νά μαρτυρεῖ τήν βεβαιότητα τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ στόν καθέναν ἄνθρωπο προσωπικά, ἀλλά καί στόν λαό τοῦ Θεοῦ ἐν συνόλῳ. «Ὑπέρ ἡμῶν Χριστός ἀπέθανε καί ἀνέστη» (Ρωμ. 14,9). Αὐτό τό μήνυμα δέν εἶναι ἁπλῶς

αἰσιόδοξο. Εἶναι ἀληθινά «καινόν». Ζωηφόρον. Πραϋντικόν τῶν παθῶν καί τῆς ὅποιας ἀγωνίας μας γιά τήν πορεία μας. Καί μᾶς δίδει εἰρήνη στίς καρδιές μας. Γνωρίζω τήν ἀνασφάλεια ἡ ὁποία μᾶς περικυκλώνει καί μᾶς κάνει νά αἰσθανόμαστε μετέωροι. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος φέρει στήν καρδιά του τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καί τήν μεταδίδει. Καί γίνεται ἕνα συνεχές σημεῖον ἀναφορᾶς στόν λαό του, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμί . μή φοβεῖσθε» (Ματθ. 14,27) καί «Θαρσεῖτε, ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον» (Ἰωάν. 16,33) συνεχίζουν νά μᾶς δίδουν ζωή ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Καί εἶναι χρέος καί ἀποστολή τοῦ Ἐπισκόπου νά προσφέρει αὐτήν τήν ζωή, ὅταν τελεῖ τήν Θεία Εὐχαριστία, ὅταν διδάσκει καί νουθετεῖ, ὅταν ἐπισκέπτεται, ὅταν ἀγωνίζεται διά τήν κατήχησι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν χαίρει μετά χαιρόντων καί κλαίει μετά κλαιόντων, ὅταν προσεύχεται ἐμπόνως διά τόν λαό του, ἰδίως ἐκεῖ ὅπου τά ἀνθρώπινα δέν ἐπαρκοῦν.

«Εἰρήνην ἐπί τούς ὁσίους αὐτοῦ». Ἡ πρώτη μέριμνα τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στόν Θεό. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι ζωντανά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἱερεῖς καί οἱ μοναχοί. Τά λαϊκά μέλη τά ὁποῖα στελεχώνουν τίς ἐνορίες. Οἱ ἐκκλησιαστικοί σύμβουλοι. Οἱ κυρίες οἱ ὁποῖες διακονοῦν στά φιλόπτωχα ταμεῖα. Οἱ κατηχητές. Οἱ θεολόγοι. Οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς λύμης τῶν αἱρέσεων. Ὁ πιστός λαός, ὁ ὁποῖος, ἀνεξαρτήτως τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, τῆς μορφώσεως, τῶν προβλημάτων καί δυσκολιῶν του, τῆς ἀνεχείας του, τῆς θέρμης του ἤ τῆς χλιαρότητός του, οὐδέποτε ἔπαυσε καί οὐδέποτε θά παύσει νά ἐλπίζει στόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του. Καί ἐπιθυμῶ πρός ὅλους αὐτούς, κάποιους ἀπό τούς ὁποίους ἤδη ἐγνώρισα κατά τήν διακονία μου, ἀλλά καί ὅσους θά ἔχω τήν εὐκαιρία στήν συνέχεια νά γνωρίσω, νά ἐπαναβεβαιώσω αὐτό τό μήνυμα τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ καρπός τοῦ Πνεύματος ἐστίν... εἰρήνη» (Γαλ. 5,22). Μαζί, ἀδελφοί μου, σᾶς καλῶ νά προχωρήσουμε στόν ἀγώνα νά ἀποκτήσουμε στίς καρδιές μας αὐτόν καί ὅλους τούς ἁγιοπνευματικούς καρπούς. Θέλουμε νά γνωρίσουμε τόν Θεό. Ὁ ἐπίσκοπος δέν εἶναι ἕνας κοσμικός ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ ἐξουσία μέ σκοπό τήν ἐπίλυση τῶν βιοτικῶν προβλημάτων τῶν ἀνθρώπων ἤ καί τήν δική του δόξα. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι πνευματικός πατέρας. Αὐτό σημαίνει ὅτι συναγωνίζεται μέ τά πνευματικά του παιδιά, ὅλους ἐσᾶς, νά σκηνώσει τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν ταῖς καρδίαις ὅλων, γιά νά γίνει «γνωστός ὁ Θεός» (Ψαλμ. 75,1), πρῶτα σέ ἐμᾶς καί ἔπειτα εἰς ἅπαντας, κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας πάλι: «οὕτω λαμψάτω τό φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τά καλά ὑμῶν ἔργα καί δοξάσουσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5, 16).

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ δίδει εἰρήνη στίς καρδιές μας. Καί εἰρήνη σημαίνει «σύνδεσμος πνευματικός» (Ἐφεσ. 4,3). Ἐπίγνωση τῶν χαρισμάτων τοῦ καθενός.

Ὄχι ἀνταγωνισμός, ὁ ὁποῖος μᾶς ὁδηγεῖ στήν ὁδό τῆς ἀνθρωπίνης ἐξουσίας, ἀλλά ἀγάπη, ἑνότητα, συμπόρευση. Ἡ πνευματική πρόοδος τοῦ καθενός, ὁ ἁγιασμός του προσθέτει στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ νέους καρπούς. Σᾶς καλῶ σέ πνευματική πανστρατιά. Νά ἀθροίσουμε ὅλοι μαζί τίς πνευματικές μας δυνάμεις. Τό πῶς θέλουμε τήν Ἐκκλησία, ὄχι ὅμως ἐκτός αὐτῆς. Ὄχι ἐν τῷ ταμιείῳ μας, ἀλλά ἐντός τῶν ἐνοριῶν. Ὁ καθένας νά συνεισφέρει αὐτό πού τοῦ ἔχει δοθεῖ ἀπό τόν Θεό καί αὐτό πού ὁ κόπος του ἔχει κατακτήσει. Εἶναι ἐποχή στήν ὁποία οὐδείς περισσεύει.

Ὁ δρόμος αὐτός ἔχει ὡς ἐπικεφαλῆς τόν Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη νά καθοδηγῆ, ἀλλά καί νά ἀκούει. Νά ἐμπνέει καί νά ἐμπνέεται. Κυρίως ὅμως νά διαφυλάττει τήν εἰρήνη, ἡ ὁποία δίδει ἑνότητα. Νά διδάσκει τήν συγχωρητικότητα. Τήν πραότητα. Καί νά ἐπισημαίνει τήν μεγάλη δυσκολία τῆς ἐποχῆς μας. Τήν σύγχυση καί τήν διάσπαση τῶν καρδιῶν μας, λόγω τῶν ποικίλων περισπασμῶν. Τῆς οἰήσεως τήν ὁποία γεννᾶ ἡ γνώση. Τοῦ πλήθους τῶν πληροφοριῶν καί δραστηριοτήτων, οἱ ὁποῖες ἀπομυζοῦν τόν χρόνο τῆς προσευχῆς, τῆς μελέτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς διαθέσεως γιά πνευματική πορεία. Τοῦ ἄγχους λόγω τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου. Καί ὅλα αὐτά, γίνονται τεχνάσματα δαιμονικά, τά ὁποῖα ἐνσπείρουν στίς καρδιές μας τόν τονισμό τοῦ «ἐγώ». Τῆς γνώμης, ἡ ὁποία γίνεται ἀπαίτηση καί ἀπό τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, γιά νά πορευτοῦν κατά τό δικό μας θέλημα. Σ’ αὐτήν τήν διάσπαση ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὁρίσει τόν Ἐπίσκοπο καί τούς πνευματικούς πατέρες ὡς τά σημεῖα ἀναφορᾶς, γιά νά ὑπάρχει ἡ εἰρήνη.

«Εἰρήνην ἐπί τούς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ’ αὐτόν». Χρέος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ εὕρεσις τοῦ «πλανηθέντος προβάτου». Εἶναι ὅσοι ταλαιπωροῦνται μακριά ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Ὅσοι, «ἀγαπήσαντες τόν νῦν αἰῶνα» (Β’ Τιμ. 4,10) ἐγκατέλειψαν στήν πράξη τήν πατροπαράδοτη πίστη μας καί πλέουν εἰς τήν ἁλμυράν θάλασσα τοῦ βίου, προσπαθῶντας στά «ἀχθηφόρα κύματα τῶν ἡδονῶν» (Ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ), τῆς ἐπιστήμης, τῆς ὑλικῆς εὐδαιμονίας, τῆς ἐλπίδος ἐπί τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων νά ἐφεύρουν νόημα καί σκοπό ζωῆς. Ὅσοι θεωροῦν ὅτι μποροῦν νά ἀφήσουν κατά μέρος τίς ὑπαρξιακές ἀναζητήσεις τῶν καρδιῶν μας καί νά δώσουν ἀπαντήσεις χωρίς τόν Θεό. Καί εἶναι πολλοί αυτοί.

Ἄν ὁ ἐπίσκοπος δέν ἔχει καί αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὡς στόχο τῆς ἀποστολῆς του, τότε ἀφήνει νά παρέλθει ἀκοινοποίητος ὁ λόγος «Ὁ Θεός θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α’ Τιμ. 2,4). Δέν εἴμαστε σέ ρήξη μέ ὅσους ἀντιτίθενται μέ τήν Ἐκκλησία. Ἐν ὑπομονῇ καί ἐπιμονῇ πολλῇ καλούμαστε νά δίδουμε λόγο σ’ αὐτούς «περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (Α’ Πέτρ. 3,15). Θεωρητικό καί ἔμπρακτο. Ἀπολογητικό καί ἀγαπητικό. Εἰλικρινῆ καί τολμηρό καί τήν ἴδια στιγμή συγκαταβατικό. Δέν εἶναι ὁ σκοπός μας νά ἐπικρατήσουμε σέ ἕναν ἀνταγωνισμό ἐπειχειρημάτων, γιά νά διαφυλάξουμε τήν θέση μας μέσα στήν

κοινωνία, διότι δέν βλέπουμε κανέναν ὡς ἐχθρό. Θέλουμε τήν σωτηρία ὅλων. Καί εἶναι χρέος τοῦ ἐπισκόπου νά διαλέγεται. Νά κηρύττει τήν καταλλαγή. Νά δείχνει ὅτι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί». Νά διασκεδάζει προκαταλήψεις. Χωρίς ὅμως νά ἀλλοιώνει τόν λόγο τῆς παραδόσεως. Τοὐναντίον, σ' αὐτήν νά στηρίζεται καί νά ἀντλῆ «τό ἀλλόμενον ὕδωρ» (Ἰωάν. 4, 14) τῆς αἰωνιότητος. Δέν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά κρύβει τό φῶς ἤ νά παραχαράσσει τήν πίστη, γιά νά γίνει ἀρεστή. Δέν μπορεῖ ὅμως καί νά ἀδιαφορεῖ γιά ὅσους εἶναι «τεταραγμένοι, κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι μέ τούς λογισμούς οἱ ὁποῖοι ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν» (Λουκ. 24,38) καί οἱ ὁποῖοι χρειάζονται τό φῶς τῆς Ἀληθείας.

Ὁ ἐπίσκοπος καλεῖται νά κηρύξει στούς ἀνθρώπους μετάνοια. Καί αὐτή δέν ἔχει νά κάνει μόνο μέ τίς προσωπικές ἁμαρτίες τοῦ καθενός, ἀλλά μέ τόν τρόπο ζωῆς τόν ὁποῖο ἐπιλέγουμε καί ὁ ὁποῖος θέτει τήν πίστη στό περιθώριο. Ἡ μετάνοια ὅμως ἔχει νά κάνει καί μέ τήν ἐλπίδα στόν Θεό καί τήν ἴδια στιγμή τήν ἄντληση νοήματος μέσα ἀπό τήν σχέση μέ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος. Ὅλοι μποροῦν νά εἶναι μέτοχοι ἐλπίδος καί ζωῆς. Καί γι' αὐτό χρέος τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά προσεγγίσει διά τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί διά τῆς προσωπικῆς κοινωνίας τόν καθέναν, μέ σκοπό νά ἐργαστεῖ ἄλλοτε σιωπηρῶς καί ταπεινῶς, ἄλλοτε μέ στεντόρεια φωνή, γιά νά εἰρηνεύσει ἡ καρδιά τοῦ καθενός, νά βρεῖ Θεοῦ πρόσωπο καί νά ἐπιστρέψει.

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ προεστώς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνο τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, ἀλλά καί τῆς πίστεως στόν Θεό, τῆς ἀγάπης πρός τόν ἄνθρωπο, τοῦ ἀγώνα γιά σωτηρία. Ὁ ἐπίσκοπος κλήθηκε νά δείξει στούς ἀνθρώπους ὅτι ὁ χρόνος τῆς παρούσης ζωῆς εἶναι «καιρός εὐπρόσδεκτος, ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6,2) καί αὐτό χρειάζεται νά τό ὑπενθμίζει πρωτίστως στόν ἑαυτό του. Ἡ σήμερον μπορεῖ νά εἶναι ἑορτή γιά τήν τοπική Ἐκκλησία. Ὅμως θά παρέλθει. Καί τόσο σέ μένα ὅσο καί σέ ὅλους θά μετρήσει ὡς ἕνα ἀκόμη χρονικό ὁρόσημο στό ὁποῖο ἕνα πρόσωπο πού ἐξελέγη καί ἀπεστάλη σέ ἕναν τόπο γιά νά τόν ποιμάνει, θά δείξει στόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους τήν προτεραιότητα ἡ ὁποία τόν συνέχει.

Ἔχω τό προνόμιο καί τήν εὐλογία ἡ Ἱερά Μητρόπολίς μας νά εἶναι ὀργανωμένη. Νά ἔχει βάσεις. Νά ἔχει ὑποδομές πνευματικές. Ἱερό κλῆρο μέ συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς καί ποιότητα στήν πνευματική ἐργασία. Μοναστικές ἀδελφότητες, ἡ ἐργασία τῶν ὁποίων ἔχει ἐμβέλεια ἡ ὁποία ὑπερβαίνει καί τά τοπικά καί τά χρονικά ὅρια τῆς Μητροπόλεως. Ἐνορίες θάλλουσες. Ἀλλά καί οἱ ὑλικές ὑποδομές δέν εἶναι ἀμελητέες. Ὅσοι ἐπίσκοποι προηγήθησαν, ὁ καθένας μέ τόν τρόπο καί τό χάρισμά του συνέβαλαν σ' αὐτήν τήν πρόοδο, ἰδιαιτέρως ὅμως ὁ Μητροπολίτης καί γέροντάς μου κ. Ἀλέξιος, ὁ ὁποῖος παραδίδει «εἰς χεῖρας μου» μία Μητρόπολη ἀκμάζουσα καί μέ προοπτικές. Ἀναγνωρίζω καί εὐγνωμονῶ καί αὐτόν καί ὅλους

τούς προκατόχους μου. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει συνέχεια. Ὀφείλουμε ὅμως ὁ καθένας μας νά σέβεται τόν κόπο τῶν προηγουμένων. Νά τόν συνεχίζει καί νά προσθέτει σ' αὐτόν, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι καί ἡ δική του προσπάθεια θά συμβάλει ὥστε νά δοξάζεται ὁ Θεός!

Θέλουμε λοιπόν νά συνεχίσουμε πρός αὐτές τίς κατευθύνσεις. Προτεραιότητά μας θά εἶναι ἡ λειτουργική ζωή, ὡς αὐτή ἡ ὁποία διασώζει τήν πνευματική μας παράδοση, ἀποτελεῖ τόν τρόπο κοινωνίας μέ τόν Θεό καί τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἐκκλησίας σέ σῶμα Χριστοῦ. Θέλουμε, μετά τό πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ὁ πιστός νά μπορεῖ νά συναντᾶ τόσο τόν ἱερέα ὅσο καί τά ἄλλα μέλη τῆς ἐνοριακῆς κοινότητος. Νά μπορεῖ νά καλλιεργήσει τήν συνειδητή ἔνταξή του στήν ἐκκλησιαστική οἰκογένεια, ὥστε νά εἶναι πραγματικά ὁ ναός τό σπίτι του. Ὅπου αὐτό γίνεται, τά ἀποτελέσματα εἶναι λαμπρά. Θά ἐργαστοῦμε πρός αὐτή τήν κατεύθυνση, διότι εἶναι ἡ μόνη ἡ ὁποία μπορεῖ νά ἀνταποκριθεῖ στίς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς. Ἰδίως γιά τούς νεώτερους, τῶν ὁποίων θέλουμε νά ξανακερδίσουμε τίς καρδιές, γιά νά βιώσουν τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας πρός τά πρόσωπά τους. Λιγότερη μοναξιά καί περισσότερη κοινωνία μέ τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ ὁδός τῆς πίστεως.

Δέν θά ἀφήσουμε κατά μέρος τήν διακονία τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ μας, ἰδιαιτέρως στίς δύσκολες ἐποχές τίς ὁποῖες βιώνουμε. Χάρις στόν κόπο καί τήν ἔμπνευση τοῦ γέροντός μας κ. Ἀλεξίου καί μέ τήν συνεργασία τῶν ἐνοριῶν τῆς πόλεως θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι δέν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν τουλάχιστον ἕνα πιᾶτο φαγητό. Μποροῦμε ὅμως νά βοηθήσουμε καί μέ ἄλλους τρόπους, ὅπως μέ τήν λειτουργία Κοινωνικοῦ Παντοπωλείου, Κοινωνικοῦ Φαρμακείου, Ἱματιοθήκης, ὥστε νά καλύψουμε και ἄλλες ἀνάγκες στούς ἐν περιστάσει εὑρισκομένους. Ἡ Ἱερά Μητρόπολις θά συνεχίσει νά κάνει πράξη τούς λόγους τοῦ Κυρίου μας «ξένος ἤμην καί συνηγάγετέ με, ἠσθένησα καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καί ἤλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 35-36), δεικνύοντας ὅτι στήν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας ὑπάρχουν τρόποι νά χωρέσει ὁ κάθε ἄνθρωπος.

Ἡ νεότητα καί ἡ οἰκογένεια ἀποτελοῦν κομβικά σημεῖα τῆς ποιμαντικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μποροῦμε νά εἴμαστε ἐπαναπαυμένοι σήμερα, σέ μία πραγματικότητα ὅπου ἡ κρίση των ἀξιῶν καθιστᾶ τήν οἰκογένεια εὐάλωτη στούς πειρασμούς τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τῆς διασπάσεως, τοῦ ψυχικοῦ τραυματισμοῦ τῶν νεώτερων κυρίως μελῶν της. Οὔτε μποροῦμε νά ἀρκεστοῦμε στήν ἐπαφή μέ τήν θρησκευτική μας παράδοση, τήν ὁποία τά παιδιά μας ἀποκτοῦν μέσω τοῦ σχολείου. Τιμοῦμε τό ἔργο τῶν δασκάλων καί τῶν θεολόγων ἐκπαιδευτικῶν καί θά εἴμαστε στό πλευρό τους, σέ ὅ,τι χρειαστοῦν. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ὀφείλει νά εἶναι ἡ φιλόστοργος μήτηρ, ἡ ὁποία μεριμνᾶ πρωτίστως γιά τόν καταρτισμό τοῦ ποιμνίου

της καί ἰδιαιτέρως τῶν νέων μας. Γι’ αὐτό τόν λόγο θά προσπαθήσουμε νά ἐντείνουμε τήν ἐπικοινωνία μέ τή νέα γενιά, μέ ἐπισκέψεις στά σχολεῖα ὅλων τῶν βαθμίδων, μέ ἐνθάρρυνση τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου, ἀλλά καί τήν περαιτέρω ἐπιμόρφωση τοῦ κλήρου μας σέ θέματα συμβουλευτικῆς καί ποιμαντικῆς τῆς νεότητος. Ταυτοχρόνως, αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά ἀνανεώσουμε καί τίς ποιμαντικές μεθόδους στηρίξεως τῆς οἰκογένειας. Συναντήσεις γονέων, ἐπιμόρφωση τῶν κληρικῶν μας καί ἀξιοποίηση τῆς περιόδου προετοιμασίας γιά τόν γάμο, μέσω τῶν δυνατοτήτων τίς ὁποῖες ἔχουμε στά πλαίσια τοῦ Γραφείου ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμου θά θέλαμε νά εἶναι οἱ πρῶτες μας κινήσεις.

Ζοῦμε σέ μία πραγματικότητα στήν ὁποία ἔχουμε γενικότερα ἀνάγκη ἀπό παιδεία καί μάλιστα συνδεδεμένη μέ τήν ὀρθόδοξη παράδοσή μας. Παραλαμβάνουμε μέ εὐγνωμοσύνη τίς ὑποδομές ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀναδείξει τό ἐκκλησιαστικό μας παρελθόν. Καί θά συνεχίσουμε τήν προσπάθεια τῆς περαιτέρω μελέτης του καί προβολῆς του, προκειμένου ἡ ἱστορία τοῦ τόπου μας νά ἀναδειχθεῖ ἔτι περισσότερο. Τήν ἴδια στιγμή ἔχουμε ἀνάγκη ὡς κοινωνία ἀπό γνωριμία μέ τό ἑλληνορθόδοξο ἦθος, ὅπως αὐτό ἀποτυπώθηκε στήν ἱστορία, τήν μουσική παράδοση, τήν εἰκονογραφία, τόν κοινοτικό τρόπο ζωῆς, ἰδίως ἐν τοῖς μοναστηρίοις. Σκοπεύουμε νά ἀναδείξουμε ὅσο περισσότερο μποροῦμε τά ἐκκλησιαστικά μνημεῖα τοῦ τόπου μας, ἀλλά καί νά συναντήσουμε τό ζῶν ἦθος, ὅπως αὐτό ἀποτυπώνεται στήν ψαλτική καί εἰκονογραφική μας παράδοση καί νά βοηθήσουμε τούς νεώτερους νά τό γνωρίσουν καί νά τό ἐνστερνιστοῦν. Θά ἐπιμείνουμε καί στήν γενικότερη ἐπιμόρφωση τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἀλλά καί στήν καλλιέργεια προβληματισμοῦ γιά τά σύγχρονα ἀδιέξοδα, ὅπως ἐπίσης καί γιά τόν ἐπαναπροσδιορισμό τῆς πνευματικῆς μας ταυτότητος, προκειμένου ὡς Ἕλληνες καί ὀρθόδοξοι νά γνωρίζουμε ποιοί ἤμασταν καί ποιοί μποροῦμε νά γίνουμε, μέσα ἀπό ἕναν γόνιμο καί δημιουργικό διάλογο μέ τό παρελθόν.

Στόν πολύπλευρο αὐτόν ἀγώνα ζητῶ τήν συμπαράσταση τῶν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν κληρικῶν, ὅπως ἐπίσης καί τῶν συνεργατῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Εἶναι οἱ συναγωνιστές τοῦ ἐπισκόπου. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεταφέρουν τούς δικούς του ὁραματισμούς, τίς ἰδέες, τούς προβληματισμούς του στόν λαό τοῦ Θεοῦ. Εἶναι, ταυτοχρόνως, καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεταφέρουν τίς ἀνησυχίες, τίς προτάσεις, τίς ἐπιθυμίες τόσο τίς δικές τους, ὅσο καί τῶν πιστῶν στόν Ἐπίσκοπο. Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου, ἀλλά, πρωτίστως ἡ πόρτα τῆς καρδιᾶς μου θά εἶναι πάντοτε ἀνοιχτές γι’ αὐτούς. Γιά νά διαφυλάξουμε τήν ἑνότητα, ἀλλά καί νά συνεργαστοῦμε στήν σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Μέ εἰλικρίνεια. Μέ ἀμοιβαῖο σεβασμό. Μέ γνώμονά ὅλων μας τό «ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε» (Γαλ. 6,2). Τούς εὐχαριστῶ γιά τήν ἀποδοχή καί τήν ἀγάπη. Ὡσαύτως, θέλω νά ἐκφράσω τήν τιμή καί τόν σεβασμό πρός τά πρόσωπα τῶν πρεσβυτερῶν τους καί πρός τά

παιδιά τους. Εἶναι μία δύσκολη ἐποχή γιά ἕναν ἄνθρωπο νά εἶναι κληρικός. Ὅμως τό ἐπίπεδο τοῦ κλήρου μας μαρτυρεῖ πλούσια τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί τό ἴδιο ἰσσχύει γιά τίς ἱερατικές οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες φέρουν διαφορετικούς καί κάποτε πιό βαρεῖς σταυρούς ἀπό πολλές ἄλλες. Ἔχουν ὅμως μαζί τους τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ζητῶ τήν συμπαράσταση καί τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων, τίς ὁποῖες τιμῶ καί ἐκτιμῶ βαθύτατα. Τόσο ἡ ἱστορική μονή τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου, ὅσο καί τά γυναικεῖα μοναστήρια θά ἔχουν τήν ἀμέριστη συμπαράσταση καί ἀγάπη μου. Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἔχουμε ἀνάγκη τήν προσευχή, τήν στήριξη καί τό παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ἀγάπης, πού μᾶς παρέχουν οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές μας. Καί τούς παρακαλῶ καί αὐτοί μέ τήν σειρά τους νά στηρίζουν τόν ἐπίσκοπο καί τούς διακονοῦντες ἐν τῶ κόσμῳ ἀδελφούς καί συλλειτουργούς καί τήν ἴδια στιγμή νά στηρίζουν τόν νοσοῦντα πνευματικά ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος καταφεύγει στά μοναστήρια γιά νά βρεῖ ἀναψυχή.

Ζητῶ καί τήν περαιτέρω συμπαράσταση καί ἐνεργοποίηση τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου. Γνωρίζω καί χαίρομαι γιά τήν ἐθελοντική προσφορά τους στά ἔργα τῶν ἐνοριῶν. Τούς τιμῶ καί τούς εὐχαριστῶ. Χωρίς αὐτούς οἱ ἱερεῖς μας καί περισσότερο μόνοι θά ἦταν καί μέ δυσκολία θά ἔφεραν εἰς πέρας τόν ἀγώνα τους. Οἱ λαϊκοί ἀδελφοί μας εἶναι καί αὐτοί συνεργάτες τοῦ ἐπισκόπου. Μποροῦν νά προσφέρουν ποικιλοτρόπως, κατά τά χαρίσματά τους. Μέ ταπεινό φρόνημα, μέ ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, μέ ἀφειδώλευτη ἀγάπη μποροῦν νά μεταδώσουν ἐνθουσιασμό, ἐνεργητικότητα καί δυναμισμό καί τήν ἴδια στιγμή νά ἐπιτρέψουν στούς ποιμένες νά ὠφελήσουν περισσότερους ἀνθρώπους.

Ζητῶ τήν βοήθεια καί τήν συμπαράσταση καί τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου μας. Μαζί νά δείξουμε στόν λαό μας ὅτι ἡ ὁδός τῆς εἰρήνης προϋποθέτει τήν ἑνότητα τῶν θεσμῶν. Σκοπός ὅλων μας εἶναι νά διακονοῦμε ποικιλοτρόπως τόν ἄνθρωπο. Καί γι’ αὐτό καί ἡ δική τους συμπόρευση δέν θά εἶναι μόνο μέ τόν Ἐπίσκοπο, ἀλλά καί μέ ὅλο τό πλήρωμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, σέ συνέχεια τῆς παραδόσεως καί τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδας μας.

Ἐπιτρέψατέ μου νά εὐχαριστήσω αὐτήν τήν στιγμή ἰδιαιτέρως τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμο, τόν καί τοποτηρητή διατελέσαντα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ὁ ὁποῖος οἰακοστροφεῖ σοφά, ὅπου χρειάζεται, δυναμικά καί μέ ταπεινό φρόνημα τήν Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Συνεχῶς μᾶς διδάσκει μέ τήν σεμνότητα, τήν ἀγάπη καί τήν εὐγένεια τῆς καρδιᾶς του. Μακαριώτατε, θά ἔχετε πάντοτε τήν βαθυτάτη εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν στήριξή σας πρός τό πρόσωπό μου, ὅπως ἐπίσης καί τήν συμπόρευση ἀπό ἐμέ τόν ἐλάχιστο στά ὅσα σκέφτεστε, ἐμπνέετε καί πράττετε γιά τήν Ἐκκλησία

μας.

Νά εὐχαριστήσω τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. κ. Ἄνθιμο, ὁ ὁποῖος ἐπί δέκα ὁλόκληρα ἔτη μέ ἐνέταξε στούς συνεργάτες του, μέ ἐμπιστεύθηκε, μοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά μαθητεύσω καί νά ἐργαστῶ κοντά του. Ἡ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης ἦταν δι’ ἐμέ σχολεῖον πνευματικόν καί τοῦ ὀφείλω πολλά. Νά εὐχαριστήσω ἀκόμη τόν Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος πολλαπλῶς μέ εὐεργέτησε στά πρῶτα βήματα τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς καί διακονίας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά συνειδητοποιήσω τί σημαίνει νά εἶναι κάποιος στήν πράξη κληρικός. Νά ποιμαίνει ἀνθρώπους καί νά γίνεται πατέρας τους, φέρνοντάς με κοντά στόν καί χειροτονήσαντά με μακαριστό Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κυρό Παντελεήμονα Χρυσοφάκη, τον ὁποῖο πάντοτε μνημονεύω και ἔχω ὡς πρότυπο ἀγωνιστοῦ ἱεράρχου.

Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους εἶστε σήμερα παρόντες. Τούς Σεβασμιωτάτους Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τόσο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὅσο καί τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων γιά τήν ἀγάπη καί τήν στήριξή τους. Τούς ἄρχοντες τοῦ τόπου μας, ἰδίως ὅσους μᾶς προσεφώνησαν μετά πολλῆς ἐγκαρδιότητος. Τόν φιλόχριστον λαόν τῆς καθ’ ἡμᾶς θεοσώστου ἐπαρχίας. Ὅσους ἦρθαν ἀπό τήν πολύκλαυστη Θεσσαλονίκη καί ἰδιαιτέρως ἀπό τόν Ναό τῆς Ἁγίας Μαρίνας, φίλους καί πνευματικά παιδιά. Πάντοτε θά τούς μνημονεύω μέ ἀγάπη στό ἱερό θυσιαστήριο. Ὅσους ἦρθαν ἀπό τήν Πρέβεζα, καί ἰδιαιτέρως ἀπό τά δύο ξεχωριστά χωριά τῆς ζωῆς μου, τό Θεσπρωτικό καί τό Νικολίτσι, ἀπό τήν Κρήτη, ἀπό ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καί ἀπό τό ἐξωτερικό, ὅπως καί τόν καθένα ὁ ὁποῖος συνέβαλε εἰς τήν πορείαν τῆς ζωῆς μου, δίδοντάς μου ἀφορμές χαρᾶς, ἀλλά καί πνευματικῆς προόδου.

Ἄφησα τελευταῖον, αὐτόν ὁ ὁποῖος μέ ἐτίμησε μέ τήν πατρική του ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη, τόν πολυσέβαστον γέροντα καί ποδηγέτη μου κατά Θεόν, Μητροπολίτη κ. Ἀλέξιον. Ζητῶ τήν πατρική του εὐχή καί τήν στήριξή του στήν νέα αὐτή ἀρχή. Ἡ ποιμαντορία του θά εἶναι δι’ ἐμέ τό ὑπόδειγμα. Ὁ τρόπος καί τό ἦθος του θά μέ καθοδηγοῦν. Καί θά ἤθελα νά βλέπει τήν Μητρόπολη τήν ὁποία θυσιαστικῶς ἐποίμανε καί διηκόνησε ἐπί τριάκοντα καί τέσσαρα ἔτη νά συνεχίσει νά προοδεύει καί νά ἀντανακλᾶ πρός τό πρόσωπό του τόν σεβασμό καί τήν εὐγνωμοσύνη «ἀνθ’ ὧν» ἐκεῖνος τῆς προσέφερε. Υἱϊκῶς τόν εὐχαριστῶ καί παρακαλῶ τόν Θεό νά μᾶς τόν χαρίζει «σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καί ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας» ἐπί πλεῖστα ἔτη.

Ἐπικαλούμαστε στήν ὁδό αὐτή τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων μας. Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Βησσαρίωνος, Ἀρχιεπισκόπου Τρίκκης τοῦ Θαυματουργοῦ, προστάτου ἡμῶν. Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Οἰκουμενίου Ἀρχιεπισκόπου Τρίκκης. Τοῦ ἐν ἁγίοις

πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ. Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐκ Μετσόβου, τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Δανιὴλ τοῦ ἐκ Τσοτίου καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Εὐφραίμ. Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Τοῦ Μυροβλήτου ἁγίου Δημητρίου. Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης καὶ τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Ἑλένης, ἐκ τῆς Σινώπης τοῦ Πόντου, «...καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὧν ταῖς ἱκεσίαις, ἐπίσκεψαί με ὁ Θεὸς».

«Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τό ἔλεός σου καί τό σωτήριόν σου δώῃς ἡμῖν» (Ψαλμ. 84, 7). Σταυροαναστάσιμος ὁ ἀγώνας τοῦ Ἐπισκόπου. Δέν εἶναι ὅμως μόνος του. Τό ἔλεος τοῦ Κυρίου καταδιώκει αὐτόν πάσας τάς ἡμέρας. Τό ἔλεος δίδεται σέ ὅποιον τό ἐκζητεῖ. Καί μαζί μ' αὐτό καί ἡ σωτηρία. Καί τά δύο ἄς εἶναι οἱ ὁδοδεῖκτες τῆς ἀπό τῆς σήμερον συμπορεύσεώς μας. "Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετά πάντων ὑμῶν". Ἀμήν!».

«Πολυχρόνιον ποιήσαι Κύριος ο Θεός τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην καί πατέρα ημών, κύριον κύριον Χρυσόστομον. Κύριε φύλαττε αυτόν εις πολλά έτη».